

Το Εμείς του Δεκέμβρη

του Δανάη Κασίμη

Στη μνήμη του Αλέξη

«Εάν αυτός ο μύθος είναι τραγικός, είναι γιατί ο ήρωάς του έχει συνείδηση. Ο σύγχρονος εργάτης όλες τις μέρες της ζωής του κάνει την ίδια δουλειά κι αυτή η μοίρα δεν είναι λιγότερο παράλογη. Αλλά δεν είναι τραγικός παρά στις σπάνιες στιγμές που αποκτά συνείδηση»

Αλμπέρ Καμύ

Έντεκα χρόνια πριν, την 6η Δεκεμβρίου 2008 στην οδό Τζαβέλλα σκότωσαν έναν από εμάς. Ο Αλέξης Γρηγορόπουλος έγινε, δυστυχώς με τη δολοφονία του, σύμβολο της εξέγερσης. Οι μέρες που ακολούθησαν είναι γνωστές σε όλους και αποτέλεσαν τομή στην ιστορία του κινήματος. Ο χρόνος πάγωσε και μας «όπλισε» με μία απροσδιόριστη δύναμη να εκδικηθούμε οργανώνοντας μια χορωδία οργής στους δρόμους διαφόρων πόλεων της Ελλάδας. Η καταστροφή, όπως σχολιάζουν επικριτικά τα συστημικά ΜΜΕ, ήταν αποτέλεσμα της κοινωνικής έκρηξης που πυροδοτήθηκε από το απόλυτο σκοτάδι της εν λόγω δολοφονίας και είναι απολύτως δικαιολογημένη. Οι δρόμοι γέμισαν από ζωές αποφασισμένες να αντισταθούν στην ολοκληρωτική αστυνόμευση της καθημερινής τους ζωής. Στην αστυνόμευση και στον ασφυκτικό οργουελικό έλεγχο που αποδείχθηκε αδίστακτος. Ο ειδικός φρουρός Κορκονέας, πυροβολώντας τον Αλέξη πυροβόλησε όλους εμάς ταυτόχρονα. Ο Κορκονέας ήταν και είναι μέχρι και σήμερα η προσωποποίηση της κρατικής δολοφονίας, το σύμβολο της κρατικής καταστολής και της επιτήρησης.

Εκείνες τις ημέρες του 2008, είχαμε την ισχυρή εντολή της συνείδησής μας να ζητήσουμε το λόγο και να επιβληθούμε κατακλύζοντας τους δρόμους με μία πρωτοφανή μαζικότητα. Η παρουσία μεγάλου μέρους της κοινωνίας ήταν αποφασιστική και δεν άφηνε κανένα περιθώριο για αντίλογο. Οι όποιες ιδεολογικές

αντιπαραθέσεις ανεστάλησαν, για πρώτη φορά- τουλάχιστον απ' όσο θυμάμαι – και στο προσκήνιο είμαστε «ΕΜΕΙΣ». Αυτό το «ΕΜΕΙΣ» ήταν διακριτό, τρομερά οργισμένο και βαθιά συνειδητοποιημένο. Ανεξάρτητα από ηλικιακούς ή άλλους διαχωρισμούς, το «ΕΜΕΙΣ» αφορούσε την κοινωνία που ασφυκτιά μέσα στην ασημαντότητα και τη στρατιωτικοποίηση της ζωής και αυτή ήταν κοινή πεποίθηση. Το εξεγερσιακό υποκείμενο φάνηκε σε μεγάλο βαθμό ώριμο να επιβάλει την παρουσία του με αυτοπεποίθηση και να επιβληθεί χωρίς να αφήνει περιθώρια στη μιζέρια του ναι μεν αλλά. Οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν ανίκανες να αντιδράσουν και να καταστείλουν την εξεγερμένη μάζα. Τότε είχαμε, πράγματι, την ευκαιρία να κερδίσουμε πολιτικό έδαφος και να διεκδικήσουμε πραγματικά μια ζωή πιο δίκαιη, πιο ελεύθερη.

Η πολιτικοποίηση που επακολούθησε τα χρόνια μετά τα γεγονότα του 2008, ήταν αξιοσημείωτη. Τα κοινωνικά κέντρα που προϋπήρχαν πλημμύρισαν από ζωή και δημιουργήθηκαν αρκετά άλλα με αποκορύφωμα την περίοδο των πλατειών. Η αυτοοργάνωση στα στέκια της Αθήνας-και της Ελλάδας γενικότερα άρχισε να φαίνεται ως η μοναδική σανίδα σωτηρίας στον ωκεανό της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας.

Οι λέξεις «αλληλεγγύη», «ισότητα» και «ελευθερία» άρχισαν για πρώτη φορά να παίρνουν σάρκα και οστά γλυκαίνοντας τις ψυχές στα φυλακισμένα μας σώματα.

Η εξέγερση αποτέλεσε τη μοναδική ευκαιρία να πάρουμε τις υποθηκευμένες ζωές μας στα χέρια μας. Σπάσαμε τους φραγμούς της ευγένειας και του καθωσπρεπισμού και υφάναμε τον ιστό της ελευθερίας μας. Αποδείξαμε ότι μπορούμε να αποτελέσουμε απειλή για το σύστημα και να δημιουργήσουμε έναν νέο και πιο δίκαιο κόσμο. Πράγματι, καταφέραμε να προκαλέσουμε ισχυρούς κοινωνικούς τριγμούς που δημιούργησαν ρωγμές ελευθερίας, οι οποίες έχουν γίνει μέρος της σύγχρονης συλλογικής συνείδησης και αποτελούν μέχρι σήμερα παρακαταθήκη για τις κοινωνικές διεκδικήσεις του μέλλοντος.

Φτάνει να ξεφύγουμε από τη μιζέρια της διαρκούς γκρίνιας και των ανέξοδων κραυγών, που λειτουργούν ως πυροτέχνημα προβλέψιμο και εύκολα διαχειρίσιμο από την εξουσία. Ο έρωτας για ζωή είναι η κινητήριος δύναμη για τη δυναμική διεκδίκηση της κοινωνικής και ατομικής αξιοπρέπειας. Η δημιουργία είναι ο δρόμος της ελευθερίας αρκεί να πλέει αρμονικά με τις συλλογικές διεκδικήσεις και να μην τους γυρνάει την πλάτη. Η αποξένωση δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει διότι είναι κι εκείνη αποτέλεσμα της κινηματικής εξουθένωσης που προκαλείται από τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα. Ο άνθρωπος ίσως δεν αντέχει να μάχεται για πολύ καιρό για μία κοινωνική αλλαγή που θεωρείται ουτοπική από την «κοινή» γνώμη, η οποία λειτουργεί ως βαρίδι στους κοινωνικούς αγώνες. Είναι το φάντασμα της γνωστής απογοήτευσης που προκαλείται από τη δυσκαμψία και τους αργόσυρτους ρυθμούς της κοινωνικής κίνησης. Τότε καταφέραμε να την αποφύγουμε και να ξεχυθούμε με πάθος στον αγώνα για την διεκδίκηση της ζωής διότι ήταν θέμα ζωής και θανάτου. Μας σκότωσαν στον πεζόδρομο της Τζαβέλλα, στην καρδιά των Εξαρχείων. Σήμερα σκοτώνουν τα απότοκα εκείνης της εξέγερσης. Επιτίθενται στην αλληλεγγύη των καταλήψεων και στα κοινωνικά κέντρα. Σκοτώνουν εμάς..

Δεκέμβρης 2008: Η αιώνια εφηβεία της εξέγερσης

της Όλγας Στέφου

Πέρασαν έντεκα χρόνια, περισσότερα από όσα είναι τα δάχτυλά μας και το ότι δεν μπορούμε να ξεχάσουμε, σημαίνει πια πως η εξέγερση της νιότης μας, είναι εξέγερση ιστορική. Κι αυτό από μόνο του, αυτή η ιστορικότητα, δε λέει απολύτως τίποτα σαν λέξη. Ωστόσο, δείχνει πως η τελευταία γενιά που έκανε

εξεγέρσεις, η δική μας, άφησε κάπου έναν σπόρο για να παραδοθεί σα σκυτάλη στους σημερινούς 20άρηδες.

Αυτό είναι και τελικά το νόημα. Εμείς εκείνο το βράδυ πόσο να ήμασταν; Δεκαοχτώ χρονώ, να ήμασταν είκοσι; Είκοσι δύο; Δεκαέξι; Παιδιά ήμασταν. Είχαμε και κάτι μπαρμπανεολαίους κινηματικούς παλιούς, αλλά ούτε που μας ένοιαζαν, ούτε που τους ακούγαμε. Τους πήραμε φαλάγγι με την οργή μας και τα τεράστια ερωτηματικά μας: Τι, γιατί, τι θα κάνουμε τώρα; Θα αλλάζαμε τον κόσμο!

Η νύχτα που ξεκίνησαν όλα

Ήταν έξι Δεκεμβρίου πριν 11 χρόνια, γύρω στις 9 το βράδυ ακούσαμε –όσοι ήμασταν στα Εξάρχεια- έναν πυροβολισμό. Έπεσε στη Μεσολογγίου κι ο 15χρονος Αλεξανδρος Γρηγορόπουλος ήταν νεκρός. Η σφαίρα του ειδικού φρουρού Επαμεινώνδα Κορκονέα τον βρήκε στην καρδιά.

Αμέσως η είδηση μεταδόθηκε από το MEGA, μιλούσαν για τραυματισμό, άοριστα, σε ένα επεισόδιο στα Εξάρχεια, αλλά εμείς ξέραμε, γιατί ήμασταν εκεί. Θυμάμαι τον Γ. να κλαίει, 17 χρονών παιδί κι εκείνος τότε και να λέει «σήκωσε το χέρι και έκανε έτσι και τον πέτυχε στην καρδιά». Ήταν φίλος του.

Και μετά ξεκίνησε μια μεγάλη ταραχή. Καθόλου ωραία κατάσταση δεν ήταν εκείνο το βράδυ, σκέτη ταραχή. Κλαίγαμε. Τρέχαμε από την πλατεία στο Nosotros κι από εκεί στο Στέκι Μεταναστών κι από εκεί στη Χαριλάου Τρικούπη, στα γραφεία του NAP, πάνω κάτω, τρέχαμε, στα παγκάκια έκλαιγαν άγνωστοι και γνωστοί, στην πορεία θα γινόμασταν φίλοι, σύμμαχοι, σύντροφοι. Μέσα σε μία ώρα είχαμε μαζευτεί χιλιάδες. Μέσα σε δύο ώρες θα ξεκινούσαμε να μπούμε στη Νομική Σχολή. Ανάμεσα σε ξύλο, δακρυγόνα, κλάματα, αποφασιστικότητα.

Και μπήκαμε. Θα κοιμόμασταν εκεί για σχεδόν 20 μέρες.

Οι μέρες του Αλέξη

Την επομένη, την Κυριακή, βγήκαμε στους δρόμους ανυπολόγιστα πολύς κόσμος. Τόση ομορφιά είχε χρόνια να δει η Αθήνα. «Έχουμε εξέγερση. Χαρείτε το», είχε πει ο Δημήτρης.

Εκείνη την στιγμή δεν μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς θα χαιρόμασταν από τον θάνατο ενός παιδιού. Αλλά πολύ σύντομα θα καταλαβαίναμε στον δρόμο πού ακριβώς κρυβόταν η επικείμενη χαρά. Κατά μία έννοια ήμασταν πιο προετοιμασμένοι από όσο είναι τα παιδιά σήμερα. Είχαμε μόλις κερδίσει το κίνημα του άρθρου16, ήταν σαφές πως μπορούσαμε να κερδίσουμε τα πάντα.

Αυτό που δεν ξέραμε, όμως, ήταν το πιο βασικό: Δεν παλεύαμε για κάτι που συνέβαινε, όχι μόνο για αυτό. Παλεύαμε για όσα θα έφερνε το μέλλον. Ξέρετε, οι νέοι έχουν το μοναδικό χάρισμα να ξέρουν στο παρόν τους τι θα γίνει στο μέλλον.

Κι έτσι, η εξέγερση πήρε άλλον χαρακτήρα. Η κυβέρνηση Καραμανλή ετοίμαζε έτσι κι αλλιώς ένα σχέδιο διάσωσης των τραπεζών κι εργασιακής εξόντωσης των νέων.

Φωνάζαμε «Στις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες/ ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες». Όσο εμείς μέναμε στους δρόμους, η Αθήνα ετοιμαζόταν για Χριστούγεννα και η κυβέρνηση χάρισε στις τράπεζες 24 δις ευρώ. Ξέραμε, θα ακολουθούσε σφαγή. Και κάψαμε το Χριστουγεννιάτικο δέντρο, να ανεβεί καπνός ως πάνω πάνω να το δούνε όλοι: Δεν θα γεννηθεί κανένας Χριστός φέτος, έχουμε νεκρό. Νεκρό παιδί, νεκρό μέλλον.

Την Δευτέρα της 8^{ης} του Δεκέμβρη η εξέγερση είχε γενικευτεί, σαν πυροτέχνημα, ήταν παντού, φαινόταν από παντού. Όλος ο πλανήτης μιλούσε για εμάς. Ήμασταν η νιότη του κόσμου, εκτός από μερικούς, που γεννήθηκαν γέροι.

Το ΚΚΕ αποφάσισε να καταδικάσει την εξέγερση, επιμένοντας ότι στις πραγματικές εξεγέρσεις «δε θα έσπαγε ούτε βιτρίνα».

Κυκλοφόρησε ένα καταπληκτικό σκίτσο στην Αυγή, με τον Λένιν να χτυπάει το κουδούνι των ανακτόρων και να λέει «Τσάρε Νικόλαε, ανοίξτε μας».

Αργότερα, ο Ριζοσπάστης δημοσίευσε ένα από τα χυδαιότερα κείμενα στην ιστορία του. «Το λάθος τηλεφώνημα ενός φονιά», ένα διήγημα που παρουσίαζε τον μπάτσο της λαϊκής τάξης να σκοτώνει ένα πλουσιόπαιδο.

Εν τω μεταξύ, εμάς μας τσάκιζαν στο ξύλο, στα δακρυγόνα, στους ασφαλίτες... Γεμίσαμε ασφαλίτες, παντού. ΓΑΔΑ, νοσοκομεία, κατάληψη Νομικής. Μάτια πρησμένα από τα χημικά, πνευμόνια που φτύνανε πίσσα από τους καπνούς.

Η κατάληψη της Νομικής

Στο αμφιθέατρο της Νομικής ήμασταν εμείς, σε εκείνο του Οικονομικού ήταν εργαζόμενοι και σωματεία, σε εκείνον του Πολιτικού ήταν οι μαθητές. Κάναμε συνελεύσεις, αποφασίζαμε, συζητούσαμε, κατεβαίναμε στο δρόμο, γυρίζαμε πάλι πίσω.

Σπάσαμε το κυλικείο της σχολής και μοιράσαμε φαγητό στους άστεγους. Το βάψαμε με ζωγραφιές δικές μας. Την καθαρίζαμε κάθε μέρα τη σχολή.

Σπάσαμε το στέκι της ΔΑΠ και βρήκαμε μαδέρια, λοστούς, κράνη, ένα μαχαίρι 20 εκατοστά...

Ήταν ένα ζωντανό μελίτσι η κατάληψη. Τότε καταλάβαμε πραγματικά ότι είχαμε εξέγερση. Μας τα γάνωναν ο μεγαλύτεροι «Μοιάζει με το Μάη του '68, μοιάζει με τούτο, μοιάζει μ' εκείνο». Δεν έμοιαζε με τίποτα. Μόνο με τα 18 μας, τα 20, τα 15, τα 16 μας χρόνια.

Μια μέρα ήρθε μία μάνα, το παιδί της ήταν φοιτητής από κάποια επαρχία. Ήρθε να μας κατσαδιάσει που κλείνουμε τη σχολή.

Δε θυμάμαι πόση ώρα μιλούσαμε, ούτε τι λέγαμε θυμάμαι. Πάντως, η γυναίκα έφυγε κλαίγοντας κι είπε ότι θα στείλει τον γιο της να είναι μαζί μας.

Και τελικά, τι;

Στα μέτρα των πραγμάτων που πιστεύαμε, ότι θα αλλάζαμε τον

κόσμο, ναι, ας πούμε ότι ο Δεκέμβρης δεν πέτυχε. Αλλά στα μέτρα του πραγματικού, ο αληθινός σκοπός κέρδισε.

Ξέρετε, σε κάποιον τοίχο είχε γραφτεί μετά από καιρό: Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, αλλά ερώτηση. Κι αυτός ήταν ο ρόλος του.

Αυτός είναι ο ρόλος των εξεγέρσεων, δηλαδή. Φυτεύουν ένα σπόρο στις κοιλιές των παιδιών που πρόκειται να γεννηθούν κι όταν έρχεται η ώρα, τα παιδιά γεννάνε τις δικές τους εξεγέρσεις.

Τα χρόνια που ακολούθησαν πιθανότατα δεν θα ήταν τα ίδια, αν δεν είχε προηγηθεί ο Δεκέμβρης. Διατηρήσαμε την κοινωνία σε εγρήγορση, είτε το ήθελε, είτε όχι. Την προπονήσαμε. Εμείς ήμασταν έτοιμοι, ούτως οι άλλως, κι όταν πια έφτασαν τα μνημόνια κι ύστερα οι πλατείες του 2011, ξέραμε και τι να κάνουμε και πώς να αντέξουμε.

Χρειάστηκαν χρόνια για να καταλάβουμε τι μεγάλο δώρο κάναμε στην ιστορία. Οι πιο όμορφες ημέρες τις ζωής μας, οι πιο σπουδαίες.

Τώρα που γίναμε εμείς οι «μεγάλοι» θα περιμένουμε τα επόμενα παιδιά που θα γεννήσουν το σπόρο που φυτέψαμε. Πάντοτε εκεί. Με την ελπίδα να μας αμφισβητούν, γιατί σίγουρα, σιγουρότατα οι νέοι ξέρουν καλύτερα το μέλλον, ήδη από το παρόν τους.

Μετά τη μεγάλη έκρηξη

του **Tricky Trick**

Δεν γνωρίζω κανέναν Νίκο ή Νικολέττα που να γιορτάζει 6 Δεκέμβρη, και πιστέψτε με γνωρίζω ένα σωρό Νίκους και Νικολέττες.

Γνωρίζω χιλιάδες ανθρώπους με χιλιάδες διαφορετικά ονόματα που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν γιορτάζουν. Ο καθένας τους ήταν ένας, η καθεμία ήταν μία, που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν υπήρχε κανένας λόγος να μη γιορτάζει.

Κάποιοι όντως γιόρταζαν, ενώ κάποιοι άλλοι έκαναν κάτι απλό, ίσως καθημερινό. Ίσως έτρωγαν ή έβλεπαν τηλεόραση, ίσως έτριβαν αποφάγια από την κατσαρόλα, έπλεναν τα πιάτα τους ή κάνανε έρωτα, κοιμόντουσαν ή μόλις είχανε σχολάσει από τη δουλειά. Κάποιοι έτρεχαν να προλάβουν το λεωφορείο ενώ κάποιοι στέκονταν αναποφάσιστοι μπροστά από κάποιο γκισέ καταστήματος. Σίγουρα κάποιοι έκαναν ένα τελευταίο τσιγάρο πριν φύγουν από ή προς κάπου.

Σκέφτομαι πως εάν πάω σε εκείνα τα συγκεκριμένα σημεία, όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα είναι ακόμη εκεί, παγωμένοι, τραβώντας την τελευταία τζούρα ή βρίζοντας τον επίμονο λεκέ: ότι εκείνη τη στιγμή διαχωρίστηκε το πριν με το μετά, ένα σημείο ασυνέχειας. Αμέσως μετά ένα νέο σύμπαν δημιουργήθηκε στο οποίο όλα αυτά έμειναν ημιτελή και όλοι γίνανε κάποιοι άλλοι, έτσι απλά σαν από ταινία.

Ένας ένας βρεθήκανε στην Πατησίων, στα Εξάρχεια, στη Νομική και το Πολυτεχνείο, στο κέντρο κάθε πόλης, μέχρι που ο κάθε ένας και η κάθε μία ήταν όλοι, μια ασταμάτητη βοή χιλιάδων διαφορετικών φωνών, ένα πένθιμο, οργισμένο, πολυφωνικό μοιρολόι, έτοιμο να εκδικηθεί αυτό και κάθε ένα άλλο έγκλημα που οι χιλιάδες αυτοί, ο ένας και η μία, υπομείνανε τόσα χρόνια.

Κάθε μία σφαίρα που βρήκε το στόχο της, κάθε νάρκη που επιτέλεσε τον σκοπό της, κάθε σαπιοκάραβο που πήγε στον πάτο, κάθε σταγόνα βιτριόλι που έκαψε σάρκα, κάθε κακοπληρωμένη ώρα δουλειάς, κάθε τρακαρισμένο ντελιβερά, κάθε χιλιόγραμμο λιθάνθρακα που εισπνεύσθηκε, κάθε δάσος που κάηκε, κάθε δεμένη από ψυχίατρο, κάθε χτυπημένη ή σκοτωμένη λεσβία, πούστη, τραβεστί, κάθε ώρα εξαντλητικών εξετάσεων, κάθε κλεμμένη ώρα από τη ζωή μας, κάθε κλεμμένη ζωή από τη ζωή μας.

Σε κάθε Μπιγκ Μπανγκ ο χώρος και ο χρόνος ταυτίζονται, το μέλλον με το παρόν και το παρελθόν, το άλλο και το εδώ είναι ένα, μέχρι να αρχίσουν να απομακρύνονται το ένα από το άλλο και να ξαναφτιάξουν έναν νέο χρόνο και έναν νέο χώρο.

Έτσι, οι ερωτήσεις, πού και πότε, δεν είχαν καμία σημασία, αφού υπήρχε μόνο ένα διευρυμένο εδώ και ένα διευρυμένο τώρα.

Σήμερα, 11 χρόνια μετά, αυτός ο νέος χωροχρόνος σ' αυτό το νεοσύστατο σύμπαν που βρεθήκαμε παντού και πάντα αναπτύσσεται ακόμη ορμητικά. Ας μην μπορούμε ακόμη να κατανοήσουμε το πώς, το πού, το ποτέ.

Η μόνη σταθερά είναι πως κανείς δεν μπορεί να γυρίσει εκεί που ήταν πριν τη μεγάλη έκρηξη.

Αφιέρωμα της Βαβυλωνίας στην Εξέγερση του Δεκέμβρη – Ντοκυμαντέρ

10 κι 1 χρόνια μετά επιλέξαμε να κάνουμε ένα αφιέρωμα για το Δεκέμβριο του 2008, γιατί πιστεύουμε ότι ακόμα είναι επίκαιρος και σημείο αναφοράς για όλα όσα ακολούθησαν και για τα όσα συμβαίνουν στο παρόν.

Η περίοδος λιτότητας που εγκαινιάστηκε αμέσως μετά τον Δεκέμβρη του 2008 συνεχίζει να βρίσκεται στο προσκήνιο. Τα αυξημένα μέτρα καταστολής, η υπαναχώρηση σε κοινωνικά ζητήματα και δικαιώματα, ο ρατσισμός, ο μισανθρωπισμός, η σπουδαιότητα και η αναγκαιότητα της αλληλεγγύης αλλά και η ρήξη με την προσπάθεια βίαιης επιβολής μιας κρατικής κανονικότητας που συνεπάγεται υπακοή είναι μόνο από εκείνα που συμβαίνουν και

μας θυμίζουν όλα αυτά που προμήνυσε ο Δεκέμβρης του 2008.

Επιπλέον, ο δολοφόνος του Γρηγοροπούλου είναι πλέον ελεύθερος κάνοντας σαφές ότι η εξουσία ξέρει να προστατεύει τα «δικά της παιδιά» και να αποκεφαλίζει «τα ξένα».

Οι καιροί αλλάζουν αλλά τα ερωτήματα που τέθηκαν τότε εξακολουθούν να παραμένουν επίκαιρα και να καλούν εκ νέου σε δράση, αντίσταση και αλληλεγγύη.

Η Βαβυλωνία, 10 και 1 χρόνια μετά επιλέγει να παρουσιάσει ένα αφιέρωμα που αποτελείται από ένα μίνι ντοκιμαντέρ, ένα μωσαϊκό αφηγήσεων ανθρώπων το οποίο διερευνά την επικαιρότητα του Δεκέμβρη και μια σειρά κειμένων για αυτά που βιώθηκαν τότε και επηρέασαν με ένα τρόπο βαθύ και αμετάκλητο τους Δεκέμβρηδες που ακολούθησαν και ακολουθούν.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απελευθέρωση του δολοφόνου Κορκονέα

Χθες, Τετάρτη 31-7 ο κόσμος ανταποκρίθηκε στο ενωτικό κάλεσμα της “Πρωτοβουλίας ενάντια στη Λήθη” να συγκεντρωθεί στο σημείο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, διαμαρτυρόμενος για την απελευθέρωση του δολοφόνου μπάτσου Κορκονέα. Έγινε διαδήλωση με συμμετοχή άνω των χιλίων ατόμων, η οποία κατέληξε πάλι στο σημείο της δολοφονίας και στη συνέχεια έρχονταν κόσμος μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν μια πρώτη κίνηση αντίστασης.

Το κράτος και η κυβέρνηση ετοιμάζουν τα όπλα τους για να επιτεθούν ξανά στην κοινωνία. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια προαναγγελλόμενη επίθεση από τους νέους διαχειριστές της

εξουσίας, επίθεση διαμέσου κατασταλτικών θεσμίσεων αλλά και αστυνομικών. Οι νέοι διαχειριστές της εξουσίας είχαν και έχουν στον πυρήνα της ιδεολογίας τους την καταστολή αλλά φροντίζουν να την νομιμοποιούν διαμέσου του θεσμού της δικαιοσύνης. Η ωμή διαχειρισσιμότητα και κυβερνησιμότητα και η συγκεντροποίηση της εξουσίας, δημιουργούν μια κρατική οντότητα ολοκληρωτική. Η σιγή νεκροταφείου είναι προϋπόθεση για την απόλυτη κυριαρχία του σύγχρονου Λεβιάθαν.

Όμως λογαριάζουν χωρίς την εξεγερμένη αξιοπρέπεια, χωρίς την κοινωνία.

Απευθυνόμαστε προς όλες τις κοινωνικές δυνάμεις για συμμετοχή στην αντίσταση στην καταστολή και στο κράτος για να μην περάσει ο εφιάλτης του δεσποτισμού.

Με ενότητα προχωράμε:

ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ,

ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ,

ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ και ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ,

ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΞΟΡΥΞΕΩΝ,

ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ

ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το αίμα δεν είναι νερό – Η

μνήμη δεν είναι σκουπίδι

Πρωτοβουλία ενάντια στη λήθη

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απόφαση «χάδι» στον Κορκονέα

Η απόφαση του Μεικτού Εφετείου Λαμίας για τον Κορκονέα αποτελεί πρόκληση. Η αναγνώριση του ελαφρυντικού του «πρότερου σύννομου βίου» που οδήγησε στην καταδίκη-«χάδι» σε δεκατρία χρόνια του δολοφόνου αστυνομικού όπως επίσης και η αθώωση του συνεργού του Σαραλιώτη, δεν προσβάλλουν μόνο τη μνήμη του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Στέλνουν το μήνυμα στους εκκολαπτόμενους Κορκονέες ότι μπορούν να δολοφονούν με τα υπηρεσιακά όπλα και να πέφτουν στα μαλακά.

Η απόφαση του δικαστηρίου δείχνει ότι η αστική δικαιοσύνη περιθάλλει με ποινική ασυλία τα εγκλήματα των ενστόλων, ανοίγοντας έναν νέο κύκλο αποχαλινωμένης κρατική αυθαιρεσίας. Για εμάς όμως το αίμα δεν είναι νερό, η μνήμη δεν είναι σκουπίδι.

Έντεκα χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξη τίποτα δεν έχει ξεχαστεί, κανένας δεν έχει συγχωρεθεί.

Έντεκα χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη γνωρίζουμε καλά ότι το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους.

Την Τετάρτη 31 Ιουλίου στις 8:00 μ.μ. συγκεντρωνόμαστε στον τόπο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου (Τζαβέλλα και Μεσολογίου). Για τη μνήμη, τη δικαιοσύνη, την αξιοπρέπεια!

Σύγχρονα Κινήματα & Στιγμές Εξέγερσης: Μάιος '68, Δεκέμβρης '08, ZAD | B-Fest (Βίντεο)

“Σύγχρονα Κινήματα & Στιγμές Εξέγερσης: Μάιος '68, Δεκέμβρης '08, ZAD”. Παρακάτω ολόκληρο το βίντεο της ομιλίας και της συζήτησης που έλαβε χώρα στις 27 Μαΐου 2018 στα πλαίσια του B-FEST 7.

Εισηγήσεις:

Μέλος των **Lundimatin** (Γαλλία)

Φιλήμονας Πατσάκης (περ. Έρμα)

Στο B-FEST, 50 χρόνια ακριβώς μετά τον Μάη του '68 και λίγες μόνο εβδομάδες μετά την κρατική καταστολή που υπέστη στη Γαλλία η αυτόνομη-ελεύθερη περιοχή της ZAD, η οποία μετράει κι αυτή μισόν αιώνα ζωής, μέλος των Lundimatin μας μίλησε για τις δυνατότητες και τις προοπτικές των σύγχρονων κινημάτων.

Η Lundimatin είναι μία ομάδα με έδρα το Παρίσι, η οποία εκδίδει το ομώνυμο περιοδικό της κάθε πρωί Δευτέρας από τον Δεκέμβριο του 2014 έως σήμερα. Με εκατοντάδες δημοσιεύσεις και άρθρα, εκδόσεις βιβλίων και πάνω από 6 εκατομμύρια επισκέψεις στο σάιτ τους η Lundimatin κατέχει τη θέση της στον χώρο της Γαλλικής διανοήσης και της ανατρεπτικής σκέψης. Ενώ θεωρείται από τις υπηρεσίες πληροφοριών ως η πολιτιστική και θεωρητική συνέχεια των ιδεών της “Αόρατης επιτροπής” (Invisible Committee) και των Tiquun, η συντακτική της ομάδα συνεχίζει εντούτοις να ποικίλλει στις θέσεις που εκφράζει αλλά και στα ζητήματα που θέτει.

Οι φιλοσοφικές τους αναλύσεις ασχολούνται με κρίσιμα σύγχρονα ζητήματα όπως η κατάσταση εξαίρεσης σε Γαλλία και Ευρώπη και όπως τα κοινωνικά κινήματα και οι αστικές εξεγέρσεις, που

στοχεύουν στον μετασχηματισμό της καθημερινής ζωής και στη δυνατότητα μιας ριζικής αλλαγής του συστήματος.

6 Δεκέμβρη

Νώντας Σκυφτούλης

Πέρασαν 10 χρόνια από τον Δεκέμβρη του '08 και η προοπτική που άνοιξε δεν έχει κλείσει ακόμη. Ήταν χωρίς αμφιβολία η μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη εξέγερση από τη μεταπολίτευση ενταγμένη στη χορεία των εξεγέρσεων που βλέπουμε και θα βλέπουμε στο μέλλον.

Ανήκει επίσης στο χώρο του ανείπωτου διότι ναι μεν μπορεί να ισχυριστούμε ότι ήταν μια αντιεξουσιαστική εξέγερση, ανέτρεψε όμως όλα τα χαρακτηριστικά μιας κανονικής αντιεξουσίας ή ενός κανονικού κινήματος που οργανώνει το νοικοκυριό του με τους συγκεκριμένους έως τότε προβλέψιμους και προσδοκώμενους ρόλους.

Η κανονικότητα δεν επανήλθε παρά τις προσευχές των κανονικών κινηματικών διότι ήδη πριν από τον Δεκέμβρη είχε διαταραχτεί. **Ο Δεκέμβρης με εμφατικό τρόπο έκανε ορατό το σπάσιμο της κανονικότητας όπως επίσης επιβεβαίωσε και τη διάλυση του κοινωνικού δεσμού.**

Για καλή μας τύχη η μεγαλειώδης παρέμβαση των μαθητών τότε ήταν αυτή που έδωσε πολιτικά χαρακτηριστικά στην εξέγερση αλλά και η συμβολή των πολιτικών κυρίως αντιεξουσιαστικών αλλά και αριστερών ομαδοποιήσεων. Αυτό όμως δεν ήταν δυνατόν να αποκρύψει την ήδη υποβόσκουσα διάρρηξη του κοινωνικού δεσμού την εξατομίκευση αλλά και τον τεμαχισμό που είχε υποστεί το άτομο χρόνια τώρα γαλουχημένο στον καπιταλιστικό μηδενισμό.

Το υποκείμενο της εξέγερσης (οι μαθητές από τα βόρεια και δυτικά προάστια, οι μαθητές από Λάρισα, Βόλο, Καστοριά και αλλού, οι πολίτες της αττικής, οι φοιτητές των Ιωαννίνων, της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, οι εργαζόμενοι των 700 ευρώ, οι προαστιακοί από οθωμανικά και βοτανικό, οι τσιγγάνοι από το Ζαφείρι οι «επαναπατρισθέντες» από το Μενίδι και από το κέντρο, οι μετανάστες Σωκράτους – Γερανίου, οι απολυμένοι) με

αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν ήταν δυνατόν να το διαχειριστεί κανένας φορέας που είχε έστω και μια σταγόνα παραδοσιακού φαντασιακού στα όπλα της κριτικής του.

Αυτά τα χαρακτηριστικά τα πολιτικά τα κοινωνικά που ο Δεκέμβρης διατύπωσε παραμένουν σαν ερωτήματα ακόμη και σήμερα και γι' αυτό μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι ήταν ένα μεγάλο Συμβάν. Μα και το Σύνταγμα όχι μόνο δεν ανέτρεψε τον Δεκέμβρη αλλά ήρθε να τον επιβεβαιώσει. Κανένας νέος όρος για νέους κοινωνικούς δεσμούς δεν παράχθηκε ούτε στο Σύνταγμα και καμιά συντακτικότητα ως όφειλε από το όνομα του.

Στο πολιτικό η κρίση εκπροσώπησης και ενσωμάτωσης που εντοπίστηκε τον Δεκέμβρη έκανε την εμφάνισή του και εγκαταστάθηκε πλέον μονίμως στον δημόσιο χώρο. Και αυτό το λέμε για όλους. Είτε γι' αυτούς που ονειρεύονται να γίνουν οι τράκτορες των διάφορων υποκειμένων διαμέσου της ιεραρχίας είτε διαμέσου της αντιιεραρχίας και εδώ βρίσκεται ο γνήσιος και «αθειστικός» και ανείπωτος χαρακτήρας του Δεκέμβρη. Και στο παρακάτω.

Το κράτος σαν επικυρίαρχη θέσμιση αμφισβητήθηκε στον πυρήνα του. Το να του παρέχουμε όλα μας τα δικαιώματα προκειμένου να διατηρήσει την ασφάλειά μας όπως αναφέρει ο Χόμπς αυτός ο θεμελιωτής του νεωτερικού κράτους δεν μας βγάζει από τη φυσική κατάσταση αλλά μας βάζει πιο βαθιά στη βαρβαρότητα και στη θανατοπολιτική.

Η κριτική στο κράτος και στην εξουσία που άρχισε τον Δεκέμβρη του '08 συνοδεύτηκε με έναν νέο αντικαπιταλιστικό διαφωτισμό που στον τομέα του δικαιωματοσμού δεν πέρασε καθόλου απαρατήρητος. Όλα εξακολουθούν να είναι ανοικτά και όταν λέμε όλα εννοούμε όλα.

Το ερώτημα που έβαλε ο Δεκέμβρης αν δεν απαντηθεί από εμάς θα απαντηθεί από τους άλλους και αυτό γιατί ο Δεκέμβρης δεν ανήκει σε κανέναν.

Αυτό το λέμε και το ξαναλέμε αλλά μάλλον δεν έχει γίνει

κατανοητό. Τα δυσδιάκριτα Γιλέκα στη Γαλλία που διαδέχθηκαν τα Προαστικά υποδηλώνουν ότι οι μητροπολιτικές εξεγέρσεις που έκαναν και κάνουν την εμφάνιση τους δεν έχουν γνωστό πρόσημο και προσανατολισμό.

Κι αν στην Ελλάδα ήμασταν τυχεροί τον Δεκέμβρη λόγω του τότε ισχυρού αντιεξουσιαστικού κινήματος αν δεν αναδιατάξουμε και δεν ανανεώσουμε το πρόταγμά μας μην μας εκπλήξει ένας Δεκέμβρης της Άκρας Δεξιάς. Είπαμε ο Δεκέμβρης δεν ανήκει σε κανέναν.

Αυτή η συμμαχία της προσβεβλημένης αξιοπρέπειας, αυτός ο στρατός της οργανωμένης αντιπειθαρχίας έκαψε τον κόσμο του καταναλωτισμού, των αστυνομικών τμημάτων, του χρήματος. Η εξέγερση των αποκάτω είναι το υποκείμενο των μελλοντικών αναστατώσεων που ήδη μέρος τους είδαμε στα Προσεχώς. Και αυτό δεν είναι ένα εύκολο υποκείμενο για «φοιτητές επαναστάσεων».

Διαρκής στοχασμός, αυτοστοχασμός και χαιρετισμούς σε όσους ήταν στην περίφημη κατάληψη της Νομικής που οδηγούσε κάθε μέρα χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας.

Ο Δεκέμβρης του 2008 στα Γιάννενα μέσα από το βλέμμα της “Βαβυλωνίας”

Τον Ιανουάριο του 2009 κυκλοφόρησε στα Γιάννενα έκτακτο τοπικό φύλλο της “Βαβυλωνίας”, από την τοπική συντακτική ομάδα με σκοπό να καταγραφούν τα γεγονότα του Δεκέμβρη στην πόλη των Ιωαννίνων από ανθρώπους που συμμετείχαν.

Το pdf εκείνου του φύλλου:

[Download \(PDF, 2.62MB\)](#)

Βρείτε όλα τα τεύχη της εφημερίδας και του περιοδικού [εδώ](#).

Ο Δεκέμβρης του 2008 μέσα από το βλέμμα της “Βαβυλωνίας”

Ο Δεκέμβρης του 2008 όπως τον ζήσαμε, μέσα από τα ρεπορτάζ, τις μαρτυρίες, τα άρθρα, τα σκίτσα και τις εικόνες εκείνου του μήνα που δημοσιεύτηκαν στο φύλλο 51 της αντιεξουσιαστικής εφημερίδας “Βαβυλωνία” (έκδοση: Ιανουάριος 2009).

Βρείτε όλα τα τεύχη της εφημερίδας και του περιοδικού [εδώ](#).

Download (PDF, 10.89MB)